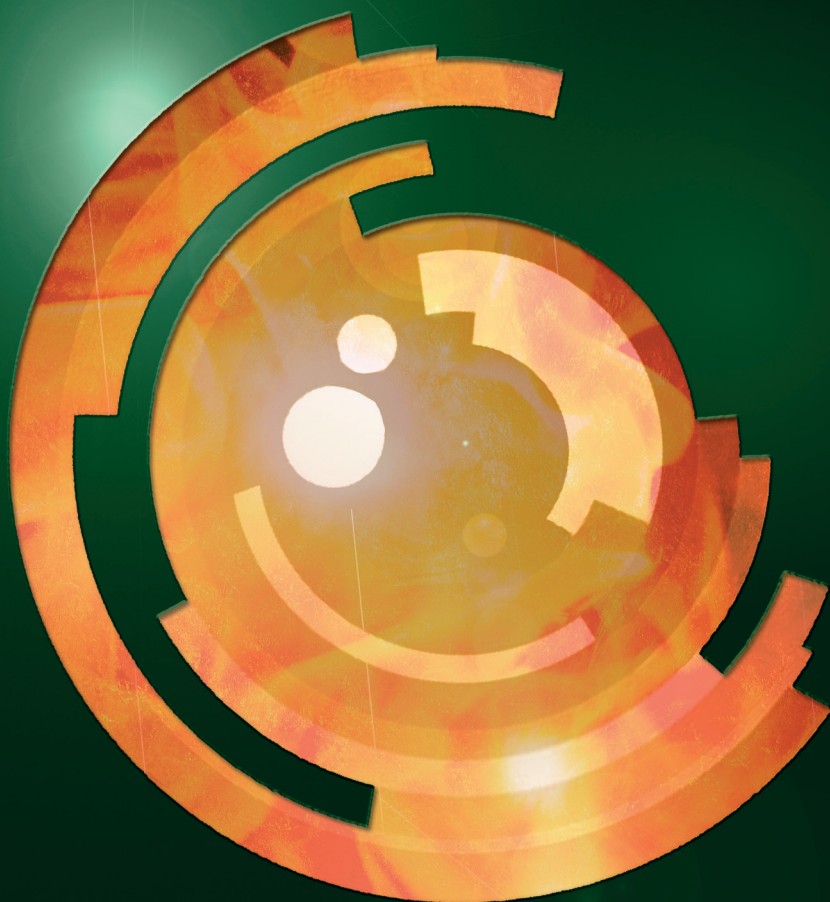

DAVID CIRICI

LA DECISIÓ D'EN VIGGO

ZONA PROHIBIDA II

DAVID CIRICI

LA DECISIÓ D'EN VIGGO

ZONA PROHIBIDA II

Fanbooks

© 2015, David Cirici

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

© Imatge de coberta: Shutterstock
Disseny de la coberta: Aurora Gómez

Primera edició: març del 2015

Autor representat per
Silvia Bastos Agència Literària

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Ormobook

Impressió: Limpergraf

Dipòsit Legal: B. 3.218-2015

ISBN: 978-81-16297-17-7

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun
fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

U

LA NOIA CORRE CAP AL RIU amb un disc metàl·lic clavat a la cuixa esquerra. Sagna tant, que la sabata se li ha omplert de sang i a cada passa nota la humitat calenta. Pensa que potser trobarà refugi entre les canyes i els arbres de la riba. Fuig del terror. Fuig del que acaba de veure. Fuig de les imatges que li salten, li reboten, li esclaten dins del cap. Ja no és ella mateixa: és només la fugida, les ganes d'allunyar-se de tot allò.

Mentre corre la persegueixen les imatges terribles de la batalla: l'exèrcit del nord havia caigut en una trampa. Els de les Cinc Comunitats els havien sorprès mentre avançaven per una carretera del món d'abans enclotada entre dos talussos i amb les seves tanques i protectors metàl·lics a banda i banda. Havia estat una gran imprudència aprofitar la carretera per avançar més de pressa que pels camins de cabres. Havien aparegut de sobte, allí dalt. Els del nord no tenien on protegir-se. Havia estat una matança.

Era veritat el que li havien dit: el govern de les Cinc Comunitats, format per adults, només enviava nois i noies a la guerra. Entre els enemics ningú no passava dels disset

o els divuit anys. La noia els va veure de prop. Els va veure les cares de ràbia, i en va sentir els crits mentre carregaven les seves llançadores de discos de tall.

La noia corria i tornava a veure els discos que volaven, que brillaven al sol i que amputaven braços i partien caps. I tornava a veure un disc que s'enfonsava al pit d'un company, i un altre que rebotava sobre l'asfalt, xiulava, dringava i s'encastava al front d'una companya.

La noia corria i recordava com havia intentat enfilar-se pel talús per fugir de la trampa. Havia relliscat, ho havia tornat a intentar, havia tornat a relliscar i havia esgarrapat la roca amb les ungles. Tenia les ungles esquerdades i separades de la carn. Li sagnaven.

Recordava els crits, les ordres confuses, els gemecs de dolor, les explosions. Alguns companys intentaven inútilment enfilar-se al talús. Queien i rodolaven, ferits de mort: impossible fugir per allí. Ella va mirar d'escapar-se carretera enllà, darrere d'altres companys que corrien sota una pluja de discos i de dards. Però més avall els esperava una formació de llançadors que disparaven sense pietat. Al seu costat els companys van començar a caure. Homes grans, combatents amb experiència, queien mutilats, ferits de mort sota la pluja de discos llançats per un exèrcit d'adolescents.

Quant trigarien a tocar-la a ella? Li partirien el crani d'un cop net, o seria un final molt més cruel?

Va seguir corrent, com molts dels seus companys, amb l'esperança que la formació de llançadors acabaria cedint sota l'allau de nois i noies desesperats que miraven de fugir. I de sobte el dolor, i la sang als pantalons, i la sensació, mentre corria, que tenia un peu banyat en sang dins de la bota.

Uns metres més, i arribaria a les canyes. I més enllà el

riu, ample i gris, però poc profund. Encara hi havia alguna camioneta enemiga que s'hi havia quedat embarrancada, i l'aigua només en cobria les rodes. Va mirar enrere. Ningú. Es va deixar caure entre les canyes i es va treure el casc.

El disc era allí, encastat a la cuixa, clavat al fèmur.

Quan ho va veure, va perdre el coneixement.

No recordava el que havia somniat, però li va semblar que venia d'un món més segur, més protector. Potser havia somniat l'escola. Sí: havia somniat les companyes, les classes. Però hi havia alguna cosa més. La cara de la seva mare? Sí: havia somniat que entrava en una de les cabines d'hologrames, deia el seu nom, i la seva mare apareixia des de la foscor.

—Com estàs, filla?

—Estic bé! Estic molt bé! —deia ella.

Mentre mirava de recordar el somni, també mirava d'endevinar on era, però sense posar-hi gaire interès: li semblava que estava surant, que el seu cos no pesava, i no hi havia res que li fes mal ni res que la preocupés excessivament. Ben mirat, tot li era indiferent. No hi havia dolor, ni neguit.

Va pensar que estava drogada. Era estrany que no tingués por, que no se sentís angoixada, que el cor no se li disparés. Sí, perquè allò era un hospital, i feia olor d'hospital, i hi havia sorolls d'hospital: de portes corredisses, de les rodes de les lliteres al passadís, d'aparells electrònics. De manera que devia estar ferida. Oh: ja hi pensaria després. Ara volia recordar el seu somni, però se li escapava. Volia retornar a aquell territori segur, però no podia. Volia fugir de l'hospital on era, i volia fugir de tots els re-

cordes recents. De la guerra. De les batalles al desert. De tants dies d'insomni. De tants companys morts.

Va tancar els ulls, però ja no aconseguia tornar a somniar. S'havia de resignar a la realitat. I la realitat era massa dura. L'escola ja no existia. Feia un any, un petit grup d'adults salvatges l'havien raptada i l'havien retinguda amb ells durant més de tres mesos. Després l'havien alliberat els soldats del nord. Però el món, allí fora, no era com s'havia imaginat quan era a l'escola. Hi havia carreteres abandonades, fàbriques tancades, ciutats senceres desertes. I hi havia una guerra entre les ciutats del nord i les anomenades Cinc Comunitats.

No podia tornar a somniar, però tampoc no tenia cap record, cap esperança, cap il·lusió on agafar-se. Havia sortit d'un malson, però ara se sentia buida, perplexa. Tot el que podia fer era recordar l'escola. Tornar enrere. Als temps cada vegada més remots en què podia parlar amb els seus pares, encara que només fossin hologrames enregistrats feia ja uns quants anys.

Ho havia perdut tot.

Va tornar a obrir els ulls i es va concentrar en l'habitació. Parets blanques tacades, brutes. Un llit de plàstic. A la dreta un altre llit, ara ho veia, amb un cos sota els llençols i un cap embenat, immòbil, d'on sortien uns quants tubs. Una finestra amb els vidres bruts que deixaven endevinar un cel enlluernador, sense núvols, carregat de pols i d'humitat, més blanc que blau.

Què li feia mal? Semblava que no res. Però era evident que no tenia la sensibilitat de sempre. Que a penes notava el pes del cos. Que alguna droga la mantenia en un estat artificial de benestar. Podia moure els dits de la mà? Ho va provar. Amb grans esforços, però sense dolor, va aconseguir que les mans, que responien lentes i insegures, sor-

tissin de sota els llençols. Tancava i obria les parpelles. Podia bellugar el coll. Movia els dits de les mans. El cos, més o menys, li funcionava.

Va bellugar els dits dels peus. Es va concentrar en el peu dret. I veia el moviment dels dits sota els llençols.

Després es va concentrar en el peu esquerre. També notava que es movien.

Sí que es movien. Però no veia cap moviment sota els llençols.

De fet, no veia la forma del peu sota els llençols.

No veia la forma de la cama sota els llençols.

Es va posar a cridar.

I no va parar de cridar fins que la infermera li va clavar una xeringa al braç i el tranquil·litzant li va fer efecte.

Ara ja no la torturaven els records de la batalla. Era com si fossin els records d'un altre. Surava en un núvol d'indiferència. I amb aquesta indiferència es va tornar a mirar la cama. On s'acabava, el seu cos? Per on l'hi havien tallat?

La noia s'adonava que passaven les hores i que dormia i es despertava, però no tenia una consciència clara del temps, ni cap pressa per fer res, ni sensació d'avorrir-se. Durant aquell temps indefinit, una mena d'eternitat blanca i vaporosa, el món exterior eren els llençols, el sostre i les parets, un cel més gris o més blanquinós a la finestra. També hi havia l'alegria d'una cara que apareixia i desapareixia de tant en tant: una infermera simpàtica, amb els ulls blaus com un cel de muntanya i un somriure ample, que la feia riure de no sabia ben bé què.

Durant aquest temps indefinit va observar en diverses ocasions que la cama esquerra no feia, sota els llençols, els mateixos bonys que la dreta, i que al lloc on hi hauria

d'haver un genoll que fes un bony, i més avall un peu que en fes un altre, no semblava haver-hi res. Però aquesta constatació, per més que l'afectés d'una manera directa, per més que es referís al seu propi cos, no tenia gaire més importància que el resultat de comptar els llistonets de la persiana o les pales del ventilador.

Un matí la infermera que la feia riure li va dir que ja era hora de començar a retirar-li les drogues que li donaven per evitar-li tant el dolor com la desesperació.

—A partir d'ara —li va dir—, t'hauràs de començar a enfrontar amb la realitat.

Un metge ja gran, de cabells blancs i cara pàl·lida i eixuta, formava part d'aquesta realitat. No es podia dir que la tractés malament, però s'expressava d'una manera massa directa, sense embuts, i de vegades les coses que deia feien mal.

—Com estàs avui?

—Jo bé. Jo em trobo bé —deia ella.

—Bé? No saps per què ets aquí?

—Estic ferida. Una ferida de guerra.

—Saps on ets?

—En un hospital?

—Sí. A la ciutat lliure de Gandara. I no saps què et passa?

—No exactament. No tinc peu? M'heu tallat el peu?

—T'hem hagut de tallar la cama per sota del genoll.

La noia es desesperava, s'ofegava, sanglotava. Odiava el doctor i la seva cara pàl·lida i els seus ulls tristos. L'odiava perquè li semblava que no tenia compassió.

—No vull, no vull! —deia.

—Has perdut la cama. No la vida. I vull que estiguis contenta de viure. Pots viure i pots ser feliç sense la teva cama.

La noia encara trigaria una mica a comprendre que, per als pocs adults que vivien a les ciutats, el contacte amb els adolescents era especialment emotiu. Qualsevol d'aquells nois i noies que enviaven a l'hospital des del front podia ser el seu fill o el seu nét. Qualsevol noi o qualsevol noia els podia fer pensar en el fill de qui s'havien hagut de separar ja feia dinou anys, poc després de començar la gran epidèmia.

El metge va ser el primer adult en qui va confiar. A mesura que li anaven retirant les drogues i anava prenent contacte amb el món real, se li va anar fent cada cop més entranyable, i de vegades en tenia prou d'obrir els ulls i veure que era allí per sentir-se en pau.

El dia que li van treure la bena que protegia la cuixa, la noia es va mantenir serena. I no era fàcil no ensorrar-se quan va veure el bony de carn recosida en què s'havia convertit la seva cama.

—Caminaràs de seguida —li va dir el doctor—. Més de pressa i més bé del que et penses.

Sempre tan concís, tan poc disposat a compadir-la, va pensar la noia. Perquè no va veure que al metge, als ulls, li brillava alguna cosa, una goteta d'aigua salada que tremolava d'emoció.